

ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ

(Συνέντευξις τακτικού συνεργάτου μας)

— Δέν εἶνε, κύριε, δυνατόν νά τᾶ ὀρῆτε τῶρα νά ἐθῆτε τό βράδυ καί νά βγάλετε καί εἰσιτήριο... μοί εἶπεν ὁ θυρωρός τοῦ «Παραδείσου».

— Φίλε μου, εἶμαι δημοσιογράφος καί δέν ἔρχομαι ἀπλῶς νά τᾶ ἴδω, ἀπῆντησα, ἀλλᾶ νά λάβω μίαν συνέντευξιν, διότι ἡ κοινωνία πρέπει νά διαφωτίζεται...

Δέν ἦτο ἀνάγκη νά ἐξκολούθησῃ τᾶς κοινωνιολογικᾶς θεωρίας μου, ἀφοῦ μοῦ ἤνοιξε τήν θύραν καί ἔκχευε ἐκφρασίαν ὑπόκλισιν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δέν ἐνόησε τίποτε ἄλλο, ἀφ' ὅ,τι τῷ εἶπον, εἰμὴ ὅτι ὑπάγομαι εἰς τήν ὁμοταξίαν τῶν δημοσιογράφων.

Εὐρέθην εἰσελθὼν πρό ἀπιστεύτου θεάματος. Ἐντὸς εὐρείας αἰθούσης ὑπῆρχεν ὅλος ὁ ζωολογικὸς κόσμος τοῦ κ. Βόλπη. Ὁ ἐλέφας, οὐτινος τὸ ὕψος τῆς εὐφυίας ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς προδοσκίδος του, ἡ χαριτωμένη Μίστα, ἄρκτος χορεύουσα μετ' εὐλιγισίας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐφθόνουν πολλὰ ἀτθίδες χορεύτριαι, οἱ εὐφύεστατοι κύνας οἱ πίθηκοι, οἱ ὄφεις καὶ ὅλον τὸ ἄλλο προσωπικόν τοῦ θιάσου ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης καί ἐν τῷ μέσῳ ὁ κ. Βόλπη. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνόμισα, ὅτι βλέπω τὴν εἰκόνα τοῦ παραδείσου, ὡς τὸν ζωγραφίζουν οἱ ἡμέτεροι ζωγράφοι, ἀλλ' οἱ μυκηθμοί, οἱ γουλλισμοί, οἱ συριγμοί καί αἱ ἄλλαι ἀκατάληπτοι εἰς ἐμὲ φωναὶ μ' ἐπανεφέρον εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐπὶ τοσοῦτον εἶχον ταρχοῦ — τὸ ὁμολογῶ — ὥστε τὴν προδοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος ἐξέλαβον ὡς τὴν ρίνα τοῦ ἀεικινήτου Ἀποστόλη καὶ ὀλίγον ἐλείψε νά τοῦ ζητήσω... *Ἐνα πακέτο τοῦ Ἀγγριτίου γλυκόπιτα.*

Ὁ κ. Βόλπη μὲ ἐξήγαγε τῆς ἰσχυρᾶς τχύτης θέσεως μαθὼν τὸν εὐγενῆ σκοπὸν μου μ' ἐσύστησεν εἰς ὁλόκληρον τὸν θιάσον του λέγων ἀκατάληπτους τινὰς λέξεις, μοί προσέφερε κάθισμα καὶ εὐμενῶς μοί εἶπεν :

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας νά διευκολύνω ὡς διερχομηνεὺς τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Θὰ μείνετε ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἐορτάς; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησίς μου.

— Ὁχι, μοί ἀπῆντησεν εἰς ἀγγίχινους οὐραγκοντάγκος. Θὰ ἔλθουν τόσοι ἄλλοι... ὥστε ἡμεῖς εἴμεθα περιττοί· ἄλλως τε δέν βλέπομεν καί τὴν εὐχαρίστησιν...

— Ἐγὼ δέν συμφωνῶ, διέκοψε καλλιτρίχος κατσίκα· μόλις δὲς ἢ τρίς περιεπάτησα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ σὰς ὁμολογῶ, ὅτι οὐδὲ εἰς τὰ ἀποκρημνότερα μέρη εὗρον τόσην τέφρην. Αὐτὴ ἡ σκιρρόστρωσις, αὐτοὶ οἱ χάνδακες!...

— Ὡστε γενικῶς δέν θ' ἀποκομίστητε εὐαρέστους ἐντυπώσεις; ὑπέλαβον.

— Τοῦναντίον· ἡ καθαριότης σας θὰ μοῦ ἀφήσῃ ἀνεξιτήλους ἀναμνήσεις, προσέθηκεν εἰς μικρὸς χοῖρος, ὅστις, φαίνεται, ἀκόμη δέν εἶνε τελειοποιημένος καὶ δέν θέλει νά ἐξέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχων μεγαλειτέραν συναίσθησιν

πολλῶν ἡθοποιῶν μας. Αἱ ὁδοὶ τῆς Πλάκας, τὸ οὐρητήριο τῆς Βουλῆς ὁ χώρος τοῦ Θησαυρίου καὶ ἄλλα μέρη τῆς πρωτεύουσας μ' ἐμάγευσαν κυριολεκτικῶς... Ἐάν μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον καὶ ἐάν δέν ἐτρώγετε κατὰ κόρον τὸ χοῖρειον κρέας, θὰ ἐζήτησαν νά γίνω συνδημότης σας.

— Ἐγὼ ὅμως δέν θὰ φύγω μαγευμένος, εἶπεν εὐειδῆς σκίλος. Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν, ἔχετε μίαν παροιμίαν ἣτις λέγει «τρώγεσθε ὅσῃν τὰ σκυλιὰ» καὶ τὴν ἀπευθύετε εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μαλώνουν σκαιῶς καὶ ἀδικοῦσι. Λοιπὸν σὰς βεβαίῳ δέν ἠξεύρετε τί λέγετε. Ἐγὼ μετὰ τῶν συναδέλφων μου εὐρίσκομαι εἰς πλήρη καὶ διαρκῆ ἁρμονίαν, ἐνῶ οἱ ἰδιόκτιστες ἀδελφοὶ τρώγονται καθ' ἐκάστην καὶ χυδαίως ὑβρίζει ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Καλὸν θὰ εἶνε ἀντὶ νά λέγετε εἰς τὸ μέλλον : «τρώγεσθε ὅσῃν τὰ σκυλιὰ» νά λέγετε : «τρώγεσθε ὅσῃν δημοσιογράφοι».

Εἶχε πληρέστατον δίκαιον καὶ δι' αὐτὸ χωρὶς νά δώσω οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἐστρέψα τὴν ὁμιλίαν.

— Σκοπεῖτε νά ἐπκνέληθε καὶ ἄλλην φορὰν ἐνταῦθα; ἠρώτησα.

— Βεβαίως ἀπῆντησεν ὁ Ἐλέφας ζῶων τὴν προδοσκίδα του, ὡς φίλος δικηγόρος τὴν ρίνα του. Θὰ ἔλθωμεν, ὅταν τελειώσῃ τὸ νέον ἔργον του ὁ κ. Καλαποθάκης. Θὰ εἶνε περίφημο πρᾶγμα· ὅλα τὰ πρόσωπα θὰ εἶνε ἐκ τοῦ θιάσου μας καὶ μόνον τὸ τοῦ πρωταγωνιστοῦ θὰ κρατήσῃ ὁ συγγραφεὺς. Ἐκλείσαμε συμφωνίας ὁριστικᾶς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δέν θὰ ἠρχόμεθα πλέον, διότι εἴμεθα περιττοὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν. Ἐχετε τὴν Κολωβὴν ἀλώπεκα, τὸν Πειρινόν, τὸν Ἀέοντα παρὰνυμφον, τὴν Νύμφην Φοράδα, τὸν Κακαρίτι, τὸν Σκέλον ἀντεραστήν· τί μᾶς θελετε ἡμεῖς;

Ἡ τελευταία ἐρώτησις ἐρρίφθη τόσον περιπαθῶς, μετὰ τοιοῦτου πόνου, ὥστε θ' ἀνελυόμην εἰς δάκρυα, ἐάν ἡ δεσποινὶς Μίστα δέν ἐπαιάνιζε, κατὰ τινὰ συναδέλφον, τὸν Τροβατόρε.

Ἐνόμισα, ὅτι ἔληξεν ἡ ἀποστολή μου καὶ ἀπεράσισα ν' ἀναχωρήσω, ἀλλ' ἐσκέφθην, ὅτι δέν θὰ ἦτο κακὸν νά ζητήσω τὴν γνώμην τῶν λογικῶν τούτων τετραπόδων καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς.

— Φρονεῖτε, εἶπον ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν δεσποινίδα Μίστα, ὑμεῖς αἵτινες εὐρίσκεσθε εἰς μεγαλειτέραν συναφειαν μὲ τοὺς Βουλγάρους, ὅτι θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν καὶ νέν νέον πρᾶξικόπημα;

— Αὐτοί, ἀπῆντησεν, ἐννοοῦν νά ἐσύρουν ἀπὸ τὴν μύτη ὅχι πλέον ἡμεῖς τὰς ἄρκτους, ἀλλὰ τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον καὶ εἶνε ἱκανοὶ ὅλα νά τὰ κάνουν, ἐάν δέν εὗρουν τὸν κατάλληλον ἀντίπαλον.

— Καὶ ἐλπίζετε, ὅτι ἡμεῖς θὰ εἴμεθα κατάλληλοι πρὸς τοῦτο;

— Ἐάν ἔχετε τὸ εὐτύχημα νά ζῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ νά ἔλθῃ πρωθυπουργός...

Δέν εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν, ὅτε φοβερός τις ὄφις ἤρχισε νά ταράσσεται καὶ νά ἐξέρχεται τοῦ κιβωτίου ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο. Φοβούμενος μὴ ὑποστῇ τὴν τύχην τοῦ Λαοκόοντος ἀνεπήδησα ἐντρομος ἐκτὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἐτράπην εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν ἐγκαταλιπὼν δεῖγμα αἰώνιον τῆς μικροψυχίας μου τὸν πρεσβύτερον πῖλόν μου. Ἐσκέφθην νά ἐπιστρέψω καὶ νά τὸν ζητήσω, ἀλλὰ δέν ἀπεφάσισα τὸ τοιοῦτο, τὸ μὲν ἐξ ἐντροπῆς τὸ δὲ ἐκ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἠδύνατο νά λάβῃ καὶ ἄφρον τῶν ἀκαρτίων του. Ἦς θεατῆς μ' ἐβεβαίωσε περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι τὸν